

Toinen valitusperuste koskee oikeudellista virhettä siltä osin kuin katsottiin, että pääoman arvostuksen vähentämiseen voitiin soveltaa muuta kuin henkilöstösäännöissä vahvistettua korkoa ja että se voitiin suorittaa vain siirtokelpoisen pääoman perusteella. Pääoman arvonnousun vähentäminen on kuitenkin suoritettava henkilöstösääntöjen mukaisesti eli vakuutusmatemaattisen tasapainon säilyttäen, ja henkilöstösäännöissä säädetään tätä varten 3,1 prosentin koron soveltamisesta. Lisäksi kun unionin yleinen tuomioistuin viittasi ”siirtokelpoiseen” summaan, vaikka henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa mainitaan, että asianomaisen eläkeoikeuksia vastaavien summien muuntaminen palvelusvuosiksi on suoritettava tosiasiallisen siirtämisen perusteella, se rikkoi tätä säännöstä ja laiminlöi unionin yleisen tuomioistuimen asiassa *komissio vastaan Verile ja Gjergj* muutoksenhaussa 13.10.2015 antamaa tuomiota (T-104/14 P).

Kolmas valitusperuste koskee oikeudellista virhettä siltä osin kuin komission henkilöstösääntöjen täytäntöönpanoa varten toteuttamat yleiset täytäntöönpanosäännökset asetettiin normihierarkiassa niiden yläpuolella olevien henkilöstösääntöjen edelle sekä perusteluvollisuuden laiminlyöntiä. Kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi yleisiä täytäntöönpanosäännöksiä henkilöstösääntöjen niiden säännösten vastaisella tavalla, jotka näillä yleisillä täytäntöönpanosäännöksillä on tarkoitus panna täytäntöön ja loukkasi periaatetta, jonka mukaan henkilöstösäännöissä, sellaisena kuin niitä on tulkittu unionin tuomioistuimen tuomiossa *Radek Časta*, ei sallita sellaisten summien muuntamista palvelusvuosiksi, jotka eivät aineellisesti edusta eläkeoikeuksia. Kolmannen valitusperusteen toisessa osassa komissio väittää, että unionin yleinen tuomioistuin laiminlöi perusteluvollisuutta, kun se katsoi ristiriitaisin perusteluin, että kansallinen eläkekassa oli näyttänyt toteen pääoman arvonnousun siirtopyynnön tekopäivän ja tosiasiallisen siirtopäivän välisenä aikana.

Neljäs valitusperuste koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin teki ilmeisen arviointivirheen ja laiminlöi perusteluvollisuutta todetessaan perusteettoman edun, jota ei valittajan mukaan ole. Ensimmäiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että perusteetonta etu muodostui siitä, että palvelusvuosiksi muunnettiin vain osa siirretystä pääomasta, kun taas valittajan mukaan siirtoa oli arvioitava siirtopyynnön tekopäivänä ja siihen sovelletaan tämän jälkeen ”laskennalliseen” rahastoon sovellettavaa järjestelmää, joka perustuu pääomanmuodostuksen järjestelmään. Neljännen valitusperusteen toisessa osassa komissio vetoaa perusteluvollisuuden laiminlyöntiin: unionin yleinen tuomioistuin totesi perusteettoman edun selittämättä tämän toteamuksen perusteluita komission sen väitteen valossa, jonka mukaan asianomaiselle virkamiehelle oli palautettu summa, joka oli enemmän kuin 3,1 prosenttia.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Cour d’appel de Bruxelles (Belgia) on esittänyt 23.2.2018 – Skype Communications Sàrl v. Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

(Asia C-142/18)

(2018/C 161/43)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Cour d’appel de Bruxelles

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Skype Communications Sàrl

Vastapuoli: Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT)

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7.3.2002 annetun direktiivin 2002/21/EY,⁽¹⁾ sellaisena kuin se on muutettuna, 2 artiklan c alakohdassa oleva sähköisen viestintäpalvelun määritelmä ymmärrettävä siten, että ohjelmiston kautta tarjottua IP-puhepalvelua, joka terminoidaan yleisessä kytkentäisessä viestintäverkossa kansallisen numerointisuunnitelman kiinteän verkon tai matkaviestinverkon numeroon (muodossa E.164), on pidettävä sähköisenä viestintäpalveluna siitä huolimatta, että internetyhteys, jonka avulla käyttäjä pääsee kyseiseen IP-puhepalveluun, on jo itsessään sähköinen viestintäpalvelu, mutta ohjelmiston tarjoaja tarjoaa tämän palvelun korvausta vastaan ja tekee puhelujen välittämiseen ja terminointiin yleiseen kytkentäiseen puhelinverkkoon asianmukaisesti valtuutettujen telepalvelujen tarjoajien kanssa sopimuksia, joiden perusteella puhelut voidaan terminoida kansallisen numerointisuunnitelman kiinteän verkon tai matkaviestinverkon numeroon?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko vastaus edelleen sama, jos otetaan huomioon, että äänipuhelun mahdollistava ohjelmiston toiminto on vain yksi toiminto ohjelmistossa, jota voidaan käyttää ilman tätä toimintoa?
- 3) Jos kahteen ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko vastaus ensimmäiseen kysymykseen edelleen sama, jos otetaan huomioon, että palvelun tarjoajan yleisten sopimusehtojen mukaan se ei ole vastuussa loppukäyttäjään nähden signaalien siirtämisestä?
- 4) Jos kolmeen ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko vastaus ensimmäiseen kysymykseen edelleen sama, jos otetaan huomioon, että suoritettu palvelu on myös tietoyhteiskunnan palvelun määritelmän mukainen?

⁽¹⁾ Sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7.3.2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/21/EY (puitedirektiivi) (EUVL 2002, L 108, s. 33).

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Ranska) on esittänyt 23.2.2018 – Regards
Photographiques SARL v. Ministre de l'Action et des Comptes publics**

(Asia C-145/18)

(2018/C 161/44)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Regards Photographiques SARL

Vastapuoli: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Ennakkoratkaisukysymykset

Onko 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY ⁽¹⁾ 103 ja 311 artiklaa sekä direktiivin liitteessä IX olevan A osan 7 kohtaa tulkittava siten, että niissä edellytetään ainoastaan, että taiteilija ottaa ja vedostaa tai hänen valvonnassaan vedostetaan signeeratut ja numeroidut valokuvat, joiden määrä on rajoitettu kolmeenkymmeneen kaikki koot ja esitystavat mukaan lukien, jotta voidaan soveltaa alennettua arvonlisäverokantaa?

Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, voivatko jäsenvaltiot kuitenkin jättää alennetun arvonlisäverokannan soveltamisen ulkopuolelle valokuvat, joilla ei lisäksi ole taiteellista luonnetta?

Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, mitä muita edellytyksiä valokuvien on täytettävä, jotta niihin voidaan soveltaa alennettua arvonlisäverokantaa? Pitääkö niillä olla erityisesti taiteellinen luonne?

Onko näitä edellytyksiä tulkittava yhdenmukaisesti Euroopan unionissa vai viitataan niillä kunkin jäsenvaltion lainsäädäntöön erityisesti immateriaalioikeuksien alalla?

⁽¹⁾ Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1).